

[C. O. Pedersen.]

Trustloven). Trustloven tør jeg ikke vove at sige noget om, fordi jeg ikke dør kender Regeringens Hensigter. Jeg ved, at der fra anden Side er Interesse for en Trustlov, det har der ogsaa været tidligere, men jeg ved ikke, hvorledes den nuværende Regering vil forme den. Derfor har jeg netop af Forsigtighedshensyn ladet den ligge.

Men noget anderledes stiller det sig, naar vi kommer til den anden Kategori af Forslag, dem, som jeg betegnede som en Honnør til Valgdagen, dør tror jeg, at Regeringen maa være forberedt paa at møde Vanskeligheder. Jeg tror, at disse Forslag i nogen Grad trænger til at gøre af, inden Rigsdagen kan beskæftige sig med dem. Maa jeg ogsaa her tage to Forslag ud af den Mangfoldighed, der er bebudet. Det første, jeg dør vil nævne, er de Herrer Militærforslag eller Afrustningsforslag. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at fra jeg begyndte at beskæftige mig med Politik — og for Resten helt fra den Gang, jeg for 20 Aar siden i den gamle Rigsdagsbygning fulgte Forhandlingerne om Forsvarsordningen af 1909 som Tilhører dernede hver Dag —, har det staaet for mig som den vigtigste Ting ved dansk Militærvæsen, at det slutte- lig kom til at hvile paa et bredt Grundlag. Jeg talte efter forleden Dag de Militærdebatter, vi har haft i de 5 Aar, jeg har været Medlem af dette høje Ting, og jeg tror nok, vi ved denne Finanslov kan fejre et Jubilæum, et 25 Ganges Jubilæum; jeg tror, det er 25de Gang, vi forhandler det Spørgsmaal i disse 5 Aar med samme elendige Resultat. Nu som tidligere ønsker jeg, som sagt, at vi kan faa en Militærordning hvilende paa den største Del af den danske Befolknings Tilslutning. Men naar jeg har det Standpunkt, kan jeg heller ikke nægte, at den højtærede Forsvarsminister forleden Dag beredte mig en stor Skuffelse. Jeg hørte jo af den højtærede Forsvarsministers Tale, at Socialdemokratiet i Fjor var besjælet af en meget stærk Forhandlingsvillie. Jeg beklager, at denne Forhandlingsvillie ikke kom lidt stærkere til Udtryk i Fjor, for saa havde vi maaske haft et Resultat allerede i Fjor. Men navnlig beklager jeg, at den højtærede Minister og hans Parti nu synes at være mindre forhandlingsvillige end i Fjor. Den Forhandlingsvillie, der var til Stede i forrige Samling, er aabenbart bortvejet i Valgkampen. Hvis Regeringen med sit Afrustningsforslag forbinder Ønsket om et Resultat, vil jeg give den det Raad at finde den Forhandlingsvillie frem igen, som var til Stede i Fjor. Men jeg ved ikke,

hvordan Forholdene egentlig er i Krigsministeriet; jeg har det Indtryk, at der i det danske Krigsministerium arbejder mystiske Kræfter, som synes at paavirke alle de Forsvarsministre, vi faar her i Landet. Det er aabenbart en Arv fra Bahnsons Tid; hver Gang en Forsvarsminister møder i Folketinget med et Forslag, saa er de alle uden Undtagelse besjælede af en krigerisk Aand, som medfører, at Forhandlingerne om deres Forslag bliver vanskeligere. Derfor vil jeg sige til den højtærede Forsvarsminister, som jeg sætter megen Pris paa, at han skulde søge Helbredelse for denne Aand, for den var ogsaa paa Spil forleden Dag, da han fremsatte sit Forslag. Jeg gentager, jeg ønsker, at vi en Gang kan faa en Forsvarsordning, som kan staa i en Aarække, uden at man hver Vinter skal have tre, fire eller fem Forhandlinger om denne Sag.

Det andet Forslag, som jeg ønsker at drage frem, af den Slags, jeg vil betegne som en Honnør til Valgdagen, er Lovforslaget vedrørende Formueskatten. Det var det Forslag, jeg tænkte paa, da jeg for et Øjeblik siden sagde, at jeg iøvrigt kunde underkrive, hvad der var sagt fra de to Venstreordføreres Side. Hvad Formueskatten angaar, har jeg ikke forandret mit Syn paa den i de to Aar, der nu er gaaet; jeg har den samme Opfattelse af Formueskattelettelsen nu, som jeg havde, da vi forhandlede om denne Sag i Efteraaret 1927. Men jeg følger en Ting til: jeg har ogsaa den samme Motivering nu, som jeg havde den Gang, da vi havde den anden Finansminister. Og naar den højtærede Finansminister forleden kædede Spørgsmaalet om Formueskatten sammen med nye Udgifter til Sociallovgivningen, tror jeg ikke, han maa regne med hos nogen i Venstre at faa Tilslutning til denne Opgave; thi da jeg i Efteraaret 1927 gik imod Formueskattens Lettelse, var det ud fra en anden Betragtning, nemlig at disse Penge burde vi her i Landet bruge til at formindske Statsgælden med. Jeg troede oprigtig talt, at jeg den Gang havde i hvert Fald den højtærede Finansministers Tilslutning, men det ser jeg nu er en Misforstaaelse. Nu ser jeg, at Socialdemokraterne vil bruge disse Penge til at forøge Udgifterne med. Men i det Afsnit af den Tale, jeg holdt i Efteraaret 1927, var det, kan jeg sige til den højtærede Regering, et velovervejet Standpunkt, naar jeg kædede Spørgsmaalet om Formueskatten sammen med Spørgsmaalet om Danmarks Statsgæld. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer her i Tinget kan finde nogen fornuftig Mening i, at vi her i